

Generalment, usem els noms vulgars de les plantes —i també dels animals— com si tinguessin valor específic, és a dir, com si cada un d'aquests noms designés una espècie vegetal —o animal— perfectament definida. També és una idea força general, però que no correspon tampoc a la realitat, que entre dues espècies designades vulgarment amb noms ben diferenciats hi ha d'haver necessàriament més diferència que entre dues altres que tenen el mateix nom, encara que solgui anar acompanyat d'un determinatiu. Però la ciència botànica ens ensenya que el taronger i el llimoner, per exemple, o bé el pollancre i l'àlber, pertanyen al mateix gènere, talment com hi pertanyen —cada grup al seu— les diverses espècies de pins o de roures. És a dir, que si hom s'ha generalment avesat a veure indugudament més diferència entre un pollancre i un àlber que entre un pi roig i un pi negre és simplement a causa d'una superior diferència de denominació.

Contràriament als noms *pi* i *roure*, que no tenen valor específic sinó genèric, podem donar al nom *avet* un valor plenament específic, especialment referint-nos a la flora dels Països Catalans, encara que això no es faci algunes vegades sense vacil·lació. Un dels fets que hi han influït és una doble denominació científica. Dit més exactament, un canvi de denominació, segons el Diccionari Fabra el nom científic de l'avet és *Abies pectinata*, i segons la Gran Enciclopèdia Catalana *Abies alba*. No cal dir que aquest segon nom és el més recent, i els llibres de botànica que hem consultat no deixen de consignar l'anterior, a fi de prevenir possibles confusions: Cal afegir-hi, encara, un canvi en la denominació de la família a què pertany l'avet, anteriorment *abietaçies* i avui, preferentment, *pinàcies*. És lícit i normal, doncs, de recórrer al nom *avet*, sense acompanyar-lo de cap determinatiu, per a

referir-nos a l'espècie autòctona del nostre país (*Abies pectinata* o *Abies alba*), que podem admirar als boscos de les comarques pirinenques i que té al Montseny, als vessants del Turó de l'Home i del Matagalls, el seu punt més meridional. (El fet que aquest nom, amb la forma *vet*, sigui viu a Mallorca, fa suposar a Coromines que n'hi deu haver alguns en obagues altes cap al Puigmajor.)

L'espècie més propera a l'avet és el pinsap, que pertany al mateix gènere (*Abies pinsapo*), però no es fa als Països Catalans. N'hi ha uns boscos considerables a la serra de Ronda i a d'altres contrades d'Andalusia. Per extensió, hom l'anomena també a cops *avet*, però el nom que li han donat els naturalistes és, com hem dit, *pinsap*. No tan proper és el *Picea abies*, espècie exòtica i cultivada al nostre país, especialment en parcs i jardins, que els naturalistes anomenen *picea* i que té com a denominació secundària *avet roig*.

Més confusionaris són els noms *pivet* i *pinavet*, usats per alguns literats sense un valor precís (Joan M. Guasch i, segons Alcover-Moll, Miquel Ferrà, resp.), i els quals atribueix hom sovint a una imaginària espècie de pi semblant a l'avet. El Fabra només recull *pivet* com a sinònim de *avet* i l'Enciclopèdia prescindeix de totes dues formes. D'altra banda, Masclans només consigna la referència del Fabra. També alguns diccionaris estableixen la que hi ha entre la forma castellana «pinabete» i *pivet*, amb què alguns creuen que *pinavet* és un castellanisme, però Coromines diu que «pinabete» ve precisament d'aquest mot català. És evident que tant *pivet* com *pinavet* designen l'*Abies alba*, però per tot plegat, vist el confusionisme que origina el seu ús, sembla enraonat de prescindir-ne, tal com fa l'Enciclopèdia.